

BALOGH TAMÁS

A csúnya lány

Az élete delén túl járó Esti Kornél egyszer elaludt a vonaton. Amikor felébredt, egy ismeretlen városban találta magát, sosem látott, ég felé törő üvegtoronyok között.

„Eldorado” – hirdette egy jobbra mutató zöld tábla, rajta fehér repülőgép.

Mégsem arra indult. Nem szeretett repülni.

Spanyol szavakat hallott maga körül.

– Igencsak jól aludtam – gondolta, hiszen ő a bécsi gyorsra szállt fel. De – úgy látszik – kocsiját lekapcsolták, és valahogy Ibériába keveredett.

Bárkit megkérdezhetett volna, hol van, merre menjen, de nem akart. Élvezte, hogy akaratlan turistaként került ide, s eljátszotta, hogy nem tud spanyolul. Ment a maga feje után.

Számozott callékon haladt, számozott carrerákat keresztezett. Egyik sem különbözött a másiktól. Végül egy utcatáblán szám helyett ezt látta: „Avenida Jiménez de Quesada”. Valami helyi híresség lehet, talán színész – gondolta, s ezen az Avenidán haladt tovább.

Az építészetileg nem egységes városközpontba jutott. Régi koloniális épületek keveredtek itt a legmodernebb stílusúakkal, a Parlament, a Katedrális, mögötte a San Carlos Palota, e mellett a Koloniális Művészetek Múzeuma, északon az Igazságügyi Palota, és ahol még hely volt, ott különféle közigazgatási, egyházi és államhatalmi épületek terpeszkedtek.

Középen egy férfialak szobra állt. Esti odament hozzá, és a talapzaton egy újabb nevet olvasott: Simón Bolívar.

– Eh, de sokat aludtam – gondolta.

Úgy érezte, ideje pihennie egy keveset. De nem a város legforgalmasabb helyén. Arrébsétált egy kicsit, az üzleti negyedbe ért. Az eget a Centro San Diego felhőkarcolói takarták előle. Leült egy szökőkút melletti padra. Vele szemben hatalmas toronyház magasodott, hatalmas betűkkel bejárata felett: ECOMODA. Az ajtaján éppen egy lány jött ki.

Csúnya volt. Frufruja idétlenül simult homlokára, béna szemüveget hordott, trampli fülbevalót, Iron Maiden-pólót, hóna alatt két testes könyv, és úgy mosolygott, mintha a fogorvos két tampont dugott volna a szájába.

Esti megborzongott.

Viszont azt is látta azonnal, hogy a lány beletörődött csúnyaságába, tud tréfálkozni, és tudomásul vette, hogy szerelmi élete a születésekor eldőlt: nincs férfi, aki beleszeretne. Belső tulajdonságai azonban annál jobbak: segítőkész, hűséges, szorgalmas, a rábízott feladatokat maradéktalanul elvégzi. Általában határozott, gyors döntésre képes, mindehhez megfelelő iskolai (egyetemi) végzettség járul, megfelelő szakmai gyakorlattal.

A lány is észrevette őt. Elmosolyodott, szeme és fogszabályzója egyszerre csillant meg. Óh, mily rusnya vigyor volt ez!

– Armando! – kiáltotta a lány Estinek, és odafutott hozzá. Csámpásan futott.

Kornél szétnézett. Nem látott maga körül senkit. Hátrafordult. Ott sem. Ez a lány neki köszönt.

– Armando!

– De hölgyem – kezdte Esti –, nem értem, miről beszél. Én Esti Kornél vagyok. Költő. Magyar költő.

– Szóval nem Armando vagy?

– Nem. Sajnálom.

– Értem. Már megint ez történt... Mindig ez történik... Ez a csúnya lányok sorsa.

Esti azt várta, hogy a nő most elsírja magát, és neki meg kell vigasztalnia. Hogy amaz majd a melléhez simul, és szipog, csak szipog, néha hüppög is, neki pedig át kell ölelnie ezt a lényt, simogatni a fejét, cirógatni az idétlen frufruját. Mert mindig így történik. Ez a szép fiúk sorsa. Ehelyett azonban a lány férfiasan állt előtte, biztos tudatában annak, hogy most minek kellene történnie, és csak azért sem. Kornélt ez meglepte.

– És kegyedben kit tisztelhetek, kisasszony? – kérdezte.

A lány büszkén vágta Esti arcába:

– Beatriz Pinzon Solano.

Selypített szegény, selypített irgalmatlanul, a b és p betűknél Esti kis nyálgömböket érzett száján. Nedvesek voltak. Nyelt egyet, majd zengni kezdett:

– Óh, szépséges nevedről az isteni Dante jut az eszembe! És Mátyás, az igazságos. És Nagy Feró, a nemzet csótánya! Tudod:

*Nyolc óra munka,
nyolc óra pihenés,
nyolc óra szórakozás...*

Esti meghökkent saját szavain.

– Ez mi volt? – kérdezte.

– Tudja, Kornél, a fikcióban minden megtörténhet.

Esti elsiklott a mondat fölött. Úgy vélte, foghíjas spanyoltudása tréfálta meg, s Betty valójában azt mondta, hogy a fickóval minden megtörténhet.

– Egyébként pedig szólítson csak Bettynek. A sorozatban is így hív mindenki.

– Hol?

- A sorozatban. Szereplő vagyok egy szappanoperában.
- Úgy? Szoprán?

Esti szerelmes volt a föld összes nőjébe. A primadonnákba kiváltképp. „Príma primadonna, príma primadonna”, dúdolt Betty fülébe egy valahonnan felseljő dallamot – honnan tud ő ilyen új nótákat, kérdezte magában –, majd átkarolta és megcsókolta a lányt.

Sok nőt csókolt már életében, ismerte a csók minden ízét. Ez a csók azonban különleges volt, soha nem érzett zamatú. Ez a csók más volt. Ennek a csóknak más íze volt. Fém íze volt. Amúgy tökéletes.

Pihégés közben Kornél szóvá is tette ezt. Hogy miképp lehet ilyen mesés Betty csókja. Hogy eddigi életében miért nem tapasztalt soha ilyet. Vajon az az oka, hogy messzi földön van, s csak az európai nők nem tudnak csókolni? Mert az északiak túl hidegek, a déliek túl forróak, a nyugatiak túl arisztokraták, a keletiek túl szerénykedők? Mert a magyarok pedig túl kiszámíthatatlanok, mert vagy adnak, vagy nem adnak csókot?

– Nem értem – mondta Bettynek –, mitől olyan más a csókod, mint az összes eddigi.

Betty szomorúan nézett vissza rá.

– Mert nem valódi. Tudod, fikció és fikció között könnyű az átjárás. Mert minden kitalált hős egy helyre kerül – nálatok ezt hol Elysiumnak hívták, hol Walhallának, örök vadászmezőnek, mennynek stb. –, és ha ott találkoznak, boldogok, és minden jó nekik... Igen... Te is... Vagy még nem tudad? Sajnálom, hogy tőlem kellett megtudnod.

Kornél könnyen feldolgozta, hogy nem létezik.

– Csókolózzunk! – mondta.

Utána Betty megkérdezte, hogy Estinek van-e kedve feljönni hozzá. Tehát elindultak. Mielőtt Bettyhez értek – a lány a Santa Barbara elővárosi villanegyedben lakott –, megnézték a Modern Művészetek Múzeumát, a Természettudományi Múzeumot, a Planetáriumot, az Archeológiai Múzeumban a spanyol hódítás előtti (prekolumbián) tairona, quimbaya, calim és csibcsa kultúrák kincseit, és a világ leglátványosabb kiállítását, a Santander-parkban az Aranymúzeumot, ahol tizenhét ezer prekolumbián aranytárgyat őriznek. Ezután észak felé vették az irányt, Chico elővárosban megtekintettek pár utcai rablást, két nemi erőszakot és egy gyilkosságot.

- Élénk élet folyik itt – mondta Esti Bettynek hazaérve.
- Igen. Kérsz egy kis kokót?
- A bokszolót?
- Kokaint, te mafla.
- Ja azt... igen.

Egy rózsaszín keretű kézitükörön négy szép rövid, fehér csíkot húztak, aztán ezüstcsövecskéken felszippantották őket. Megszépült a világ. Betty is egy kicsikét. Odabújt Esti melléhez.

– Azt hiszem, most már elmondhatom, hogy nem ma találkoztunk először. Te talán már nem is emlékszel rá, de gyermekkoromban egyszer már csókolóztunk. – És mivel Esti csak bambult rá, folytatta. – Egy vonaton történt. Te éppen érettségi után álltál, szüleidtől ezt kaptad ajándékba, pedig egy kocsit is kaphattál volna, de neked nincs jogsid, mondtad, azt is kapnál, mondták szüleid, de te akkor is a vonatot választottad; és az apád megvette neked a Simón Bolívar intercityt. Első utad a saját vonatodon az óceánhoz vitt, s úgy adódott, hogy éppen egymással szemközti helyet kaptunk az első osztályon. Én egy nagyon csúnya, kis csitri lány szerepében tetszelegtem, te pedig a *Szexbeszéd* című könyvet olvastad. Én ezt jelzésnek vettem. Jóképű fiatalember voltál akkor, arcodat nem barázdálta picinyke ránc se, csak te a homlokodat, mikor valami izgi részhez értél, és te éppen ezzel a könyvvel a kezekben utaztál, ez jelzés volt, hogy meg kell csókolnom téged. Te persze kötelességből ellenkeztél. Életedben először egy csúnya lánnyal... és ez a csúnya lány én voltam.

– Csókolózzunk! – mondta Kornél.

– Az iskolák, a munka, az ECOMODA és Armando is csak a te pótlásodra kellettek...

Nem volt mit tenni, itt szeretkezni kellett.

Utána Betty pajkosan odaszólt:

– Gyere, bemutatlak a legjobb barátnőmnek.

– Hármában?

– Nem, te kandúr. Csak úgy...

Elindulnak a kertbe. Az egyik fordulónál Betty elkiáltotta magát:

– Pacsirta!

Egy lány ült a padon, a virágágyak előtt, a vadgesztenyefa alatt. Sárga pamuttal horgolt valami terítőt.

Csak fekete haját lehetett látni, mely – akár a lomb a földre – árnyékot vetett arcára, melynek háromnegyed részét eltakarta, pusztán egynegyedét mutatta.

Nem mindjárt mozdult. Lehet, nem is hallotta. Aztán szeretett így maradni, lehajtott fejjel, munkájára bámulva, sokáig, akkor is, ha belefáradt, mert hosszú évek alatt gyűjtött tapasztalatából tudta, hogy ez a helyzet illik neki legjobban.

– Ő Pacsirta. Ismered?

– Nem. Kellene?

Közelebb mentek.

– Pacsirta, ő Esti Kornél, Kornél, ő Pacsirta – mutatta be őket egymásnak Betty.

– Esti Kornél – mondta Esti.

– Pacsirta – mondta a lány.

Esti világ életében értett a nőkhöz, és most élesen érezte, hogy ez a leány is csúnya. Nemcsak csúnya, hanem hervadt, öreg, igazi vénlány. A lány jól tudta, hogy Esti most erre gondol. Félrefordította a fejét. Aztán szemérmesen csak ennyit mondott:

– Örülök, hogy megismerhettem, uram. De most mennem kell. Nemsoká indul a vonatom Tarkőre, Bozsó Bélához, anyám bátyjához. Nem késhetem le. Az éjjel álmot láttam: egy férfi, épp olyan, mint maga, Kornél, együtt utazott velem és anyámmal a vonaton. Én szép voltam. Egész úton csókolóztunk. Talán éppen ma válik valóra. Nem késhetem le a vonatot. Megérti, ugye? – ezzel kezét nyújtotta. Még ekkor sem nézett Esti arcába.

Kornél már éppen szólt volna, hogy szívesen elkíséri őt Tarkőre, amikor Betty csontropogtatóan megszorította kezét.

– Sajnálom, hogy nem lehetek segítségére, kisasszony, erős kézzel fog az asszony.

Pacsirta eloldalgott.

– Szegény lány – mondta Kornél. – Csókolózzunk!

Utána Betty azt kérdezte:

– Kornél, láttad már az óceánt?

Ezzel beültek Betty kis kék autójába, melyet a saját pénzén vett, még beugrottak egy kicsit a Monserrate lábánál a Bolívar-emplékházba, majd indultak nyugatra. Miután maguk mögött hagyták az északi szélesség $4^{\circ} 38'$, és a nyugati hosszúság $74^{\circ} 05'$ -én, a tengerszint felett 2640 méterrel fekvő várost, kanyargós szerpentineken haladtak. Keletre háromezer méter fölé emelkedő vonulatok álltak egy helyben, a Guadalupe és a Monserrate. És ők mentek rendületlenül. Bogotából hosszú az út Cartagenába, át a Középső- és a Nyugati-Kordillera hegyvonulatain, át a Cauca zúgó árjain, közben üdítőt szürcsöltek műanyagpohárból, szívószállal, vidám dalokat énekeltek, s időnként csókolóztak.

Egyszer Betty megszólalt:

– Tudod, Kornél, azért szeretlek, mert te olyan fiatalember vagy, aki volta-képp te is vagy és nem is, mert mindenki lehetsz, akit akarsz, mert a folytonos helyváltoztatással a helyzetek végtelen lehetőségébe jutsz, holmi lelki álarcosbálba. Bármikor lehetsz bárki. Figyelj csak! Most én leszek a Vad Angyal – és ott ült Esti mellett Natalia Oreiro –, most pedig Pamela – és ott ült Esti mellett Victoria Principal.

– Ez jó – mondta Esti –, én is megpróbálom.

És Bobby lett, mert ő jóképű, aztán Jockey, mert ő furfangos, aztán Leoncio, mert ő tud a legjobban arisztokratikusan hideg lenni, aztán Brinkmann professzor, Derrick, Starsky és Hutch, Dempsy és Makepeace, Benji. Közben Betty is hasonlóképp tett. Furcsa párok alakultak a kocsiban. Sokat nevettek.

Közben egyik kanyar követte a másikat, az egyik hegy mögött ott volt a másik, véges-végtelen hosszú sorban, aztán egyszer már nem hegy volt a hegy mögött, hanem víz, de az is végtelen, a Csendes-óceán.

Kornélt, amikor először meglátta, jóleső érzés töltötte el. Nem képzelte se szebbnek, se nagyobbak. Szebb és nagyobb volt annál, amit valaha is elképzelt. Sima, kék végtelen, rajta a bárkák, csorba féldióhéjak és vitorlák, fehér, narancsszín, fekete vitorlák, ferdén rábillenve, mint pilleszárnyak, tikkadt lepkék, melyek leröppennek a víztükörrre s isznak belőle. Távolról csak panoráma, képeskönyv képe, majdnem mozdulatlan. Nem hallatszott föl hozzá a hullámok zúgása sem. Türemlésük se látszott. Maguk a hajók se mozogtak gyorsabban, mint az ő hajdani úsztatójátéka, melyet a mosdótálban ide-oda húzogatótt gyermekkezével. Mégis ünnepi volt ez, óriási volt, az egyetlen óriási évezredek ősi fénykoszorújában.

– Szép – mondta Esti. – Csókolózzunk!

Utána Betty pajkosan Kornél fülébe súgott:

– Elárulok neked még valamit. Én valójában szép vagyok.

– Igen, a belső szépség számít.

– Fenéket! Ide nézz – mondta Betty, levette a parókát, kivette a fogszabályzót, szemüvegét eldobta, és már elegáns ruha volt rajta, mély dekoltázzsal. Egy kis szemkontúr, egy kis rúzs és púder, és egy másik nő állt Esti előtt. Már nem csúnya. És nem pösze.

– Hú – mondta Esti, és szeretkeztek. Mert tényleg nem csak a belső számít. Utána Betty mindent visszavett magára, a fogszabályzót is beteszi. Újra csúnya lesz.

– De hát miért? – kérdezi Kornél.

– Mert a fikcióban sem történhet meg minden. Mert még nem érhet véget a sorozat. A nézőknek az kell, hogy álmaikat megvalósulni lássák. És mert Ana Maria Orozcónak is élnie kell valamiből.

– Ő meg kicsoda?

– Az alteregóm. A valóságban.

Esti kérdőn bámult rá.

– Igen, neked is van – mondta Betty. – Majd ha sokat írnak róla, megtudod.

De Kornél már nem akarta megtudni, ki az ő valóságbeli hasonmása.

– Ó, Betty, szépségem-csúnyaságom, rút angyalkám, meseszép démonom, én... én beléd szerettem, tudd meg! Nem érdekel, ki mit gondol, mit mondanak a hátunk mögött, én szeretlek téged. Beatriz Pinzon Solano, légy a feleségem! Én meghalok, ha nem leszel az enyém. Menjünk apádhoz, és mondjunk el neki mindent. Én már nem akarok visszamenni. Itt érzem jól magam. Itt boldog vagyok. Itt vagyok itthon. Én leszek Armando, sőt, már én is vagyok, ide nézz... – és Armandóvá vált –, és aki majd csúnyát merészel mondani rád, istennőm, lerúgom annak veséjét... Csókolózzunk!

– Nem, nem lehet... Soha többé. Neked ott a helyed. Neked saját történeted van. Isten veled!

A könnyek persze ömlöttek. Vagyis záporoztak.

Aztán Betty elindult.

– Szeretlek, Betty! Csókolózzunk! – nyögte Armando magába roskadva.

A lány még egyszer visszafordult. Mosolygott, szájában megcsillant a fogszabályzó. Búcsút intett, aztán beszállt a kis kék autóba, melyet a saját pénzéből vett, és indult vissza a sorozatba. Amikor eltűnt az első kanyarban, Kornél tizennyolc éves volt, és egy vonaton ült.

A másodosztályú fülkében afrikai hőség fullasztott, az ülésekből állati bőrbűz áradt, és a párnákon részegen táncoltak a fekete foltok. Két utas ült bent rajta kívül, egy nő és a lánya. Sárga, panoptikumszerű fény sápasztotta őket. Az asszony harmincnyolc-egyven éves lehetett, telt, mint egy galamb, hamvasszőke haját teknősbéka hajtúkkal hátul kontyba fogta, nyugodt arca, borostyánzöld szeme és tiszta homloka volt, egyetlen ékszerként egy arany karikagyűrűt viselt. Mellette ült a tizenhárom-tizenöt éves forma serdülő lánya.

Azonnal felkeltette Kornél érdeklődését.

Afféle csipisz volt, jelentéktelen, sótalan-borstalan. Vézna, cingár, mint egy cinege. Cinegelábú, cérnahangú. Pöttyös, fehér batisztruhát hordott, drága svájci csipkével díszítve és vadonatúj, pompás lakkcipőt. Száraz, fehérszőke hajában óriási eperszín atlasz szalagesokor világított, mely még inkább elsápasztotta arcát. Ugyanebből az anyagból szalagot viselt a nyakán is, igen széleset, hogy eltakarja hosszú cinegenyakát. Úgy kiöltöztették, mintha nem is erre a nyári útra hozták volna, hanem valami bálra, egy tündöklő, téli bálra, egy egészen valószínűtlen és hozzá képtelen gyermekbálra. Csenevész fejecskeje, lapos mellkasa, nyiszlett válla, aztán két sótartója is, mely a gyöngén kivágott ruhából föl-fölbukkant, s keze is, füle is, mindene előbb szánalmat keltett, de nyomban utána viszatetszést. Nemcsak rút volt ez a teremtés: elidegenítő volt, határozottan ellen-szenves volt.

Kornél erősen megkívánta.

A lány olvasott. Edmondo de Amicis *Couréjét* falta mohó szemekkel, szája, ó, az a csúnya, csúnya, rút fürtelem mozgott közben. Vonaglott, nyálzott, mint a meztelen csiga. Kornélban a vágy tovább nőtt. Most akarta, most, ebben a pillanatban. Hogy a lány éppen ezt a könyvet olvasta, egyértelmű jelnek vette. Muto-gatni kezdett neki, ujjával integetett, óvatosan, hogy az anya ne vegye észre.

A lány sem vette észre.

Kornél most már a kezével, sőt egész karjával kalimpált. De a csipisz nagyon belefeledkezett az olvasásba, folyt a nyála. Nem volt mit tenni, Esti belerúgott. Amaz ekkor végre felnézett, egyenesen rá nézett. Kornél szíve nagyot dobbant. Szájával csücsörített, hogy menjenek ki a folyosóra, csókolózni. A lány ingerülten fújtatott egyet, és visszabújt könyvébe. De Kornél nem hagyta annyiban. Amikor

azt látta, hogy az anya elszenderedett, felállt, odalépett a lányhoz, és közvetlenül előtte kezdett el mutogatni.

A lány nem sokat teketóriázott. Megvárta, míg Kornél ujja közvetlenül az orra előtt tekergett, akkor beleharapott, majd ölébe csapta könyvét, s magyarázatot követelve a fiúra nézett.

Esti, mint akit tetten érnek, meghökkent. Vékony ujja szinte jégcsappá dermedt. Úgy állt a lány szájában. Aztán amikor a nyálzó húscsapatok közül kiszabadult, lassan húzta vissza. Közben többször rácsücsörített a lányra, jelezve, hogy csókolózni akar.

De a lány nem törődött vele. Enni kezdett. Almát. Amint a gerezdeket kissé duzzatag ajkai közé kapta, fehér, tapadó nyál képződött, mint a kis fecskefiókák csőrén, olyan tajték, olyan hab, mely holmi belső forróságtól sűrűsödik meg. Mohón tátogatta csőrét minden falatra. Közben föltárta vérszegény ínyét is, ritkásan álló, romlott fogacskáit, melyek benn a szájában feketésen csillámlottak. „Akarsz még, kisleányom?” – kérdezte az anya. A leány bólintott, és csámcsogott tovább. Félig megrágott, félig pépes darabkák hulltak mellé-ölébe. Így költötte el majdnem az egész almát. Csak az utolsó gerezd volt még hátra.

Kornél azonban ekkor egyszerre talpra ugrott, fogta poggyászát, föltépte az ajtót, és a folyosóra rohant. Úgy érezte, nem bírja tovább. Iszonyú nagy gerjedelme majd' szétfeszítette, gyomortájéka görcsölt. Menekülnie kellett innen. A vécén pihedett, várta, míg indulata lelohad. Aztán visszament a kocsiba. Ott már nem volt senki.

Megijedt. Elüldözte a lányt, akinél csúnyábbat és visszataszítóbbat még nem látott. Pedig ő csak jó akart lenni. Ő csak szeretni akarta ezt a kis rút békát. Mert már szerelmes volt ebbe a förtelmes lányba, ebbe a kukacba, ebbe a csirkébe, ebbe a gilisztába. Szerelmes volt belé a lába, a szeme és a szája is, táncolni akart vele, de a lányon legyen rajta a bóbíta, az eperszín szalagocska, ez a kis maskara, hogy ő legyen a báli rém, jaj, de förtelmes lesz. De ha ez baj, hát nem jó lesz, inkább udvarias. Mert a jó szó, melyet még nem valósítottak meg, minden szűz lehetőséget magába zár, és több, mint a jó tett, melynek kimenetele kétes, hatása vitás. Általában a szó mindig több, mint a tett. Elhatározta, hogy ezután tettek helyett szép szavakkal fog udvarolni.

Izgatottan várta vissza útitársait. Azok nem jöttek, nem jöttek. Megnézte zsebóráját. Háromnegyed egy volt. Pont háromnegyed órája, hogy nyomuk veszett.

Aztán egyszer csak zörögve nyílt az ajtó. Az anya tuszkolta befelé lányát, menj befelé, kisleányom, nem lesz semmi baj, majd én vigyázok rád, mondta neki, és közben megvető pillantást vetett Kornélra. A lány arcán és ruháján látszott, hogy az étkezőkocsiból jönnek.

Kornél udvarias volt. Nem esett azonnal a lánynak.

Egyelőre még nem szólt semmit. Az volt a haremmodora, hogy egyrészt féken tartsa magát, másrészt jeleket adjon a lánynak, hogy ő most udvarias. Szabályos időközökben jelezte, hogy nem alszik, s ilyenkor köhögött, vagy vakargatta fülét, de az alvást is mímelte éppilyen szabályos időközökben, mert tudni akarta, hogy voltaképp mi a leány szándéka. Ezt a két módszerét következetesen váltogatta, mindig nagyon ügyelve, hogy egyik se legyen hosszabb, mint a másik.

A viaskodás sokáig tartott. Közben a vonat haladt rendeltetési célja felé. Ropant fárasztó volt ez a mesterkedés. Esti szeretett volna szabadulni a kelepcéből, és rávetni magát a lányra, de nem lehetett, udvariasnak kellett lennie. De elálmosodott. Ha elalszik, végezetes hibát követ el: lehet, hogy a lány és anyja leszáll közben, és akkor hiába az udvariasság, hiába a szépség és jóság, a csúnya lány csókja nem az ő ajkára száll. Ébren kellett maradnia. Csikorgó foggal küszködött. Ha kissé jobban elálmosodott, különféle fortélyokhoz folyamodott. Rémítgette magát, leginkább azzal, hogy amíg alszik, átmegy a lány egy másik fülkébe, és ez a zöldbéka egy másik férfihez mászik, megcsókolja őt azzal a hideg szájával, melynél semmi se lehet utálatosabb és förtelmesebb, tehát a legédesebb dolog a világon, mert a kék nem messze lakik az undortól.

Hajnali háromkor érkezett el az idő. Akkor látta, hogy már alszik a lány, és alszik az anyja is. Átmászott a szemközti ülésre.

– Betty – súgta a lány fülébe –, Bettykém! Csókolózzunk – mondta, és rátapadt a förtelmes szájra, mely olyan volt, mint egy lucskos mosogatórongy, ráfeküdt, szívta, beléje dagadt, kövéredett tőle, megmerevedett, mint a pióca, nem akart leszakadni róla. Lélegezni sem engedte a lányt. Az fájdalmasan nyöszörgött, ide-oda kapkodott, hadonászott sokáig alatta. Aztán a torkából hatalmas sikítás harsant:

– Mamaaa! – sikította, s hirtelen erőre kapva lelökte őt. – Nem... Jaj... – és kirohant a fülkéből.

Az anyja már talpra ugrott. Nem tudta, hogy hol van. Nem tudta, hogy mi történt. Nem látott semmit. Teljes sötétség volt a fülkében. Valaki közben a gázméceszt is elfújta. Vastag füst gomolygott be az ablakon. Valaki újra segítségért kiáltott. Azt hitte, hogy vasúti szerencsétlenség történt. Amikor sietve meggyújtotta a lámpát, ott állt Estivel szemben. A fiú mutatóujját pajkosan az ajkára nyomta, kérlelte őt, hogy csitt-csitt, erről hallgatni kell. A lány a folyosón zihált, magából kikelve, minden ízében reszketve, halottfehéren. Száját törölgette, és zsebkendőjébe köpködött.

– Jó volt, mi? – kiáltotta Kornél a lánynak. – Anyuka is kér egy nyelvest?

A nő felháborodásában csak hápogott, mint a hal. Kornél pedig közben átgondolta, mi is történt. Most az élet legsötétebb gózába került. Többet tanult ezen az úton, mint eddig minden könyvből. Mert ez az élet, s nem egy könyv.

Ez a csók is az élet gazdagságából fakadt, és őt gazdagította. Tudta, hogy egyelőre elmesélni senkinek sem lehet majd, kiröhögnék. Ekkora blamát. Később

azonban igen. Hiszen ez az élet. Nem szabad pirulni. Semmit se szabad szégyellni. Csillag és szemét a sorsunk.

Közben észre sem vette, hogy a fülkéje előtt összegyűlt a nép, és körülötte is többen álltak már. Kalauz, rendőr, sok-sok marcona utas, bajuszkötővel, útisapkában. Mind őt nézték, a vasúti szatírt, aki meg akart becsteleníteni egy szegény, ártatlan kis leányt. Menekülnie kellett a lincselés elől.

A rohanásban egyszer csak a tengerhez ért. Ruhástól a habok közé rohant. Öngyilkos akart lenni, a lét kapuin akart dörömbölni, hogy ki akar menni.

De gyávanak bizonyult. Visszafordult, és úszott előre a hullámokkal és a reggeli széllel, arrafelé, ahol az aranyködben a poggyászát sejtette, s amint válla kibukkant a vízből és arcát rajongva emelte a túlsó part felé, meglátta azt. Már élni akart. Sok-sok lányt és nőt, hajadont és asszonyt és özvegyet megcsókolni. De előtte átöltözni. Fázott. Nagyon fázott.

